

soud překročil meze své příslušnosti, když nejen povolil exekuční návrh prvním soudem zamítnutý, ale také ještě současně z moci úřední zrušil celé jednání, týkající se této sporné věci, počínajíc rokem dne 12. června 1929, jako zmatečné«. V této exekuční věci jde jen o to, zda měla být povolena navržená exekuce podle soudního smíru ze dne 15. května 1929, čili nic. První soud návrh zamítl. Vymáhající strana podala rekurs, v němž navrhovala toliko, by žádost o povolení exekuce byla kladně vyřízena a jí byly přisouzeny útraty exekuční žádosti i rekursu. Jiného návrhu, zejména na zrušení dalšího řízení tam nebylo. Rekursní soud vyhověl rekursnímu návrhu a tím byl jeho úkol vyčerpán. Okolnost, že procesní soud po odvolání smíru nařídil ústní jednání na den 12. června 1929 a pak zase na den 19. června 1929 a že jednal jak o včasnosti odvolání smíru, tak ve věci, nezakládá žádného z důvodů zmatečnosti, vypočtených přesně v § 477 c. ř. s., k nimž by bylo přihlížeti z úřadu. Rekursní soud také žádného z těchto důvodů neuvádí. Při ústním jednání dne 12. června 1929 ohradil se zástupce žalující strany proti nařízení roku, poukazuje na smír, který byl odvolán až po uplynutí lhůty. V tom jest obsažena námitka smlouvy o obnovu (věci vyrovnané), která není námitkou věci pravoplatně rozhodnuté (§§ 240 a 261 c. ř. s.), nýbrž námitkou hmotněprávní, o níž nutno rozhodnouti rozsudkem, ač nedohodnou-li se strany jinak (srv. také rozh. čís. 1744, 2527 sb. n. s. a také již rozh. 338 sb. Nowakovy dřív. nejv. s. dv. ve Vídni). V tom směru bylo tedy rekursu vyhověti a příslušnou část usnesení rekursního soudu zrušiti.

Čís. 9329.

Pojem interese podle § 368 ex. ř.

Zákon, mluvě o interese neb o náhradě škody, rozumí tím jednak plné zadostučinění, jednak náhradu skutečné škody podle §§ 1323 až 1324 obč. zák. Předpis § 368 ex. ř. nezakládá nový nárok, nýbrž míní nárok na náhradu škody podle předpisů občanského zákona.

(Rozh. ze dne 30. října 1929, Rv I 456/29.)

Žalovaný pronajal žalobci na řadu let byt prý ve svém domě. Žalobce dal ze svého dosavadního bytu výpověď, nemohl se však do nového bytu nastěhovati, ježto žalovaný nebyl vlasníkem domu, v němž byl onen byt. Žalobou, o niž tu jde, domáhal se žalobce na žalovaném náhrady škody 40.298 Kč. Procesní soud první stolice přiznal žalobci 6933 Kč, odvolací soud nevyhověl odvolání žalovaného, k odvolání žalobce zvýšil přisouzený peníz na 7.997 Kč.

Nejvyšší soud nevyhověl dovolání žalovaného.

D ů v o d y:

Dovolatel, odvolávaje se na doslov § 368 ex. ř. o plnění interese nebo náhrady škody, zastává názor, že žalobce (vymáhající věřitel) může se

domáhati interese jen tehdy, když ho k tomu opravňují předpisy hmotného práva, že, dožaduje-li se interese i náhrady škody, musí prokázati, že má nárok na to i ono podle zákonných předpisů, že interese není totožné s ušlým ziskem, protože ušlý zisk jest součástí škody, kdežto interese nikoliv, a že tedy nemělo býti žalobci přisouzeno kromě náhrady škody ještě také interese. Dovolatel opomenul vyložiti, jaký jest podle jeho názoru rozdíl mezi interese a náhradou škody, a jest se svými vývody na omylu. Občanský zákon praví v § 912, že vedlejší nároky záležejí (mimo jiné) také v náhradě způsobené škody, nebo »toho, co na tom jinému záleží, že závazek nebyl řádně splněn«, t. j. interese a odkazuje v § 913 na předpisy o náhradě škody a o zadostiučinění. Již z toho jest vidno, že občanský zákon rozumí pojmem interese plné zadostiučinění, obsahující i ušlý zisk (*lucrum cessans*) a vůbec všechny náhrady, které lze podle zákona k plnému zadostiučinění žádati opakem ke skutečné, pozitivní škodě (*damnum emergens*), jakž také oba pojmy rozeznává § 1323 obč. zák. A právě tak, jako se § 912 obč. zák. zmiňuje o náhradě způsobené škody nebo toho, co jinému na tom záleží, že závazek nebyl řádně splněn, zmiňuje se § 368 ex. ř. o plnění interese nebo náhrady způsobené škody, míně tím jednak plné zadostiučinění, jednak pouhé odškodnění za pozitivní škodu podle §§ 1323 a 1324 obč. zák. Nejinak jest rozuměti výrazu »interese« i na jiných zákonných místech, na př. v §§ 235 a 273 c. ř. s. Neumann v komentáři k exekučnímu řádu praví k § 368: »Interese může záležeti ve škodě, která vznikla nesplněním nebo neúplným splněním, k čemuž může v obou případech přibýti škoda, jež vzešla nikoli včasným splněním«. Randa Schadenersatzpflicht z. r. 1913 str. 53 uvádí, že zákon mluví o »zadostiučinění«, obsahuje-li náhrada i efektivní ztrátu i ušlý zisk a že romanisti používají pro tento pojem výrazu »interese«. Plným právem tedy oba nižší soudy vyslovily, že požadované interese jest jen součástí náhrady škody podle předpisů občanského zákona, a zcela správně odvolací soud dodal, že předpis § 368 ex. ř. nezakládá nový nárok, nýbrž předpokládá, že věřitelův nárok jest odůvodněn hmotným právem, předpisy o náhradě škody. Proto § 368 ex. ř. prohlašuje, že ustanoveními tohoto oddílu (t. j. třetího oddílu) exekučního řádu není dotčen nárok vymáhajícího věřitele na plnění interese nebo náhradu škody. Rozsah náhrady škody řídí se podle §§ 1323 a 1324 obč. zák. stupněm škůdcova zavinění, podle toho, lze-li mu přičísti jen nedopatření, či hrubou nedbalost nebo úmyslnost. Protože odvolací soud dospěl podle zjištěných skutečností k právnímu názoru, že žalovanému jest přičísti hrubou nedbalost, a tento závěr není dovolatelem vůbec napadán, musí dáti plné zadostiučinění. Za tohoto stavu věci jest lhostejno, zdali jest částku přiznanou odvolacím soudem žalobci na rozdíl v nájemném pokládati za skutečnou škodu, či za ušlý zisk, neboť žalovaný ručí za to i ono.

Čís. 9330.

Manžel vinný rozvodem nemůže se domáhati rozluky podle § 17 rozl. zák., spáchal-li čin, odůvodňující rozluky za tím účelem, by si k rozluce